

Milí Rovenští přátelé.

Zeleným čtvrtkem začínají Velikonoce. Prudkým spádem událostí jsme vtaženi do příběhu. Opět vyslání učedníků – už o Květné neděli tomu tak bylo.

Dnes jim muž nesoucí džbán ukáže „horní místnost“, prožijí tam poslední večeři. Společnou večeři na rozloučenou. Ve vzduchu je zrada Jidáše. Ježíš láme chléb – dává učedníkům. Podává i kalich s vínem. „To čiňte na mou památku.“ Poté se události zrychlují a ti, kterým ten zvláštní „rabi“ Ježíš vadil, dosáhli svého.

Blíží se ukřižování, a k tomu v tom velikém utrpení ještě výsměch. „Ježíši zachraň sám sebe, udělej zázrak, pak v tebe uvěříme.“ Ignorance tu zřejmě vždy byla. Posměváčci nechápou, že Ježíš nezachrání sám sebe, ale zachraňuje druhé. Krutá poprava nemusí znamenat konec. Je to živý apel na svědomí člověka. Naše provinění a úlety si naložil na sebe. A byl položen do hrobu, k jeho vchodu přivalen kámen. Po sobotě pak vytryskla neděle vzkříšení.

Tuto událost neprobádáme. Je zářivá, tajemná, nedá se zobrazit. Můžeme ji prožít, věřit jí, zpívat o ní. Do našich schémat ji nepolapíme. Dobře nám tak. Kámen je odvalen, hrob je prázdný. Na kameni sedí usmívající se anděl a zve k sobě vyděšené ženy, které chtěly balzamovat tělo. Není zde, byl vzkříšen. „Běžte to povědět dalším“. To je najednou spěchu. Co se v pátek zastavilo, dává se do pohybu. „Pojďte“, volá anděl, a hned nato ženy posílá pryč. „Běžte! Povězte to učedníkům. Vzkříšený už je před Vámi, jde do Galileje, tam ho uvidíte“. Všechno je jinak. Zlo nemá poslední slovo, událo se nepochopitelné, co není v naší režii. Před námi je naděje na zmrtvýchvstání všeho, co bylo poničeno, vztahy, lidé a všechno co země nese.

To jsou Velikonoce, svátky naděje a nových začátků.

Vstupme do nich a věřme v dobré konce a zbavme se současných strachů a obav.

Srdečně

Vaše Hana Jalušková